

Entrevista a Al Pacino

Una dura lliçó

Va nèixer al Bronx, fill d'una família d'immigrants. Des de petit volia ser actor i ho va aconseguir. No va mai a veure les seves pel·lícules.

Just quan es pensava que ja ho tenia tot enrengat, Al Pacino hagué d'aprendre la lliçó de Hollywood. No hi feia res que fos dur de pelar i capriciós; això, ja s'ho manegaven prou. Ara, el fracàs ja és una altra cosa.

¡I quin fracàs! *Revolution*, la pel·lícula sobre la insurrecció americana contra els Britànics, fou el Waterloo d'Al Pacino, consumit per la foguera dels crítics, mentre la pel·lícula s'enfonsava deseperadament arreu en aquell desastre taquiller del 1986.

No se'n va sentir ni gall ni gallina durant quatre anys, d'Al Pacino. No solament el tenien congelat, sinó també ben reclòs i, hauríeu dit, amb un carregament de summes productors fent força sobre la tapa.

L'estrella que no podia fer cap mal —*El padrí*, *Serpico*, *El padrí II*, *Dog Day Afternoon*, *Scarface*— l'havia vesada interpretant una figura vacil·losa en aquell immens pel·lículàs.

Encara se'n sent ara, que torna cautelement, pas a pas, cap al cim: "Per l'amor de Déu, no ens parlem de *Revolution*", insistien els executius cinematogràfics mentre l'home es preparava per a una entrevista de mitja tarda.

No, encara no.

Al Pacino és un home amb qui resulta difícil de simpatitzar, francament. Temps era temps fins perquè et digués l'hora, l'hauries hagut de burxar. Com si un somriure li hagués de dislocar les mandíbules. Una bella conversa hauria semblat més impossible que una foguerada de calor a mig gener.

Però, del seu talent, no se'n pot dubtar. Durant els últims setze mesos (fins al juliol d'enguany) ha refet amb tota cura una carrera cinematogràfica desfeta: *Sea of Love* —amb una memorable escena d'amor amb Ellen Barkin—; un paper fugaç, el Big Boy Caprice de *Dick*

Tracy, i una aparició, el terrible Michael Corleone d'*El padrí III*.

—*Em noto un canvi a dins i podria ser el tombant* —diu—. *Mai no he volgut consagrar-me plenament al cinema fins ara. Si m'heu de dir que ha estat una lliçó, ja l'he ben apresada.*

L'acceptació final d'Al Pacino a la Primera Divisió, als 51 anys, és la seva actuació com a antagonista de la Michelle Pfeiffer —amb qui, a l'hora del taquillerat femení, només s'equipara la Julia Roberts—, a *Frankie and Johnny*, que s'estrenarà poc abans de Nadal.

Basada en l'aplaudida obra de Terence McNally, és una història d'amor situada en un vagó restaurant; Al Pacino hi fa de cuiner que no pot lligar una cita amb la Pfeiffer, una cambrera molt bufada.

—*Em sembla que, al final, he entès què es pot fer i què no en cinema* —comenta Al Pacino—. *Per algú com jo, criad exclusivament a l'escenari —i encara li agrada—, l'oportunitat d'estudiar de veritat el teu personatge en una pel·lícula no es presenta sovint.*

—*És per això que deixava córrer els papers cinematogràfics que em sortien. Ara n'hi hauria un parell que aprofitaria, si fos a fer, però ¿de què serveix remugar sobre el que podria haver passat?*

Hollywood és un devessall d'anècdotes sobre magnífics papers engegats a dida. En paraules d'Oliver Stone, un productor guanya-òscars, molest per la decisió de Pacino que no volgué fer *Born On the Forth of July* (que deu anys més tard arriplegava Tom Cruise): "Pacino és un ximplet. La seva carrera se l'ha enduta la tassa de la comuna."

Elliott Kastner presentà una querella contra Pacino: per haver trencat, presumptament, la promesa d'aparèixer en un projecte anomenat *Carlito's Way*, quan ja havien convingut uns honoraris

de quatre milions de dòlars.

Pacino arronsa les espatlles. Diu:

—*Jo no miro mai les meves pel·lícules i la meua opinió sempre és discutible. Ni en el cas d'El padrí no me la vaig mirar, ni la primera part ni la segona. Vaig fer la tercera —que no he vist— sense veure què passava aquells dies.*

—*Si fins i tot em volien despatxar, quan vaig començar la meua feina a El padrí. Els productors es miraven els "retalls" (resultats diaris de les filmacions) i volien donar el paper a un altre. Sort que Francis Coppola, el director, em féu costat.*

Al Pacino és un homenet cantellut. Cabells foscos, vestits negres, es belluga curiosament a la cadira. Potser no, que no ha vist *El padrí*, però parla amb una música que sembla treta directament de la pel·lícula.

El seu historial és dur. Va viure en un bloc de pisos, al South Bronx de Nova York, fet un poti-poti racial. Els pares es divorciaren quan tenia dos anys i és sa mare que l'ha d'agambar.

—*Li estic molt agraït, a ella i a l'escola primària* —explica—. *Socialment, no érem res. Veníem d'extracció italiana; mon avi i mon àvia arribaren als EUA i aprengueren l'anglès. Jo no he sabut mai l'italià.*

—*Doncs bé, encara que l'anglès sigui la meua llengua, em sento a dins una altra llengua, fet i fet. Sempre que la mare em duia al cinema, recordava fragments de diàleg sencers i un cop a casa els engegava a carrera feta*

—*Va ser llavors que m'agafà el cuc. Volia ser actor i no se'm va acudir mai la possibilitat de ser res més. La xicalla fins i tot em deia "l'Actor", quan tenia uns dotze anys.*

Pacino s'hi troba bé, parlant dels vells temps, abans que la confusió de la fama es barrejés amb la seva personalitat,

impulsiva i forta de mena.

—Als setze anys me'n vaig anar a Greenwich Village a fer vida de bohemí —confessa—. Era a la primeria dels anys seixanta a Nova York i et topaves teatre viu voltant per aquells cafès d'allà.

Encara veig aquell temps com el més... bé, el més apassionant de la meua vida. Hi havia una renaixença en marxa. Tot era cantar, ballar o actuar per diners.

Interpretava qualsevol cosa de Txèkhov o d'Ibsen o d'algun autor novell al carrer i passava el barret per fer uns cèntims, que em servien per menjar i pagar el lloguer. Així vivia jo. Era fantàstic.

Sentia que podia parlar per primera vegada. Els personatges deien coses que a mi no em sortien mai, i que sempre hauria volgut dir. Això m'alliberava. Em feia sentir a pler.

Fa la impressió, en veient-lo embolcallat amb aquests vestits negres i aquest posat malencònic que estaria molt més bé si encara avui pogués fer exactament això mateix.

I en canvi, la seva feina sobre l'escenari va fer que s'hi fixessin els de Hollywood i ens el trobem fent la primera pel·lícula, *Me Natalie*, quan encara no havia fet els trenta anys. Després de la fama mundial guanyada amb *El padrí* (1972), va semblar que se'l mengés la por.

I la resposta va ser la beguda. No gaire original, com reconeix ara:

—Al principi, beure formava part del món i de la cultura d'un actor. I no em vaig adonar que era un maldecap fins que no em vaig trobar millor sense treballar que treballant.

Durant una temporada em vaig apuntar als Alcohòlics Anònims. Hi vaig trobar suport i em va ajudar a deixar el beure.

No he tornat a agafar mai més cap ampolla. Tot plegat em va servir per veure el nyap.

Igual passa amb el fumar. Ho vaig deixar fa un parell d'anys, després d'interpretar alguns papers importants a l'escenari. Era quasi impossible actuar d'aquella manera durant tres hores i projectar degudament la veu.

Un parell de cops vaig observar que feia figa. I vaig parar. Dels 40 als 60 cigarrets diaris vaig passar a dir-me: "Aquest cigarret, no el necessito".

Feina dura, però també força de voluntat contra feblesa.

Aquesta força de voluntat sembla que hagi estat la seva salvació emocional. Els directors l'han tornat a posar entre els deu principals actors; una llista que inclou gent com Mel Gibson, Kevin Costner, Jack Nicholson i Dustin Hoffman.

Torna a rebre invitacions a festes escollides i els miraments de qualsevol companyia cinematogràfica que l'hagi d'enviar a fora. El que Al Pacino diu, vol o necessita torna a fer pes.

¿Està a punt, tanmateix, per a una segona tanda?

Com tants pobres vailets novaiorquesos que han fet fortuna, ara viu en un esplèndid casal ben protegit a uns vint-i-cinc quilòmetres de Manhattan, a la vora del riu Hudson. La seva xicota habitual, la Diane Keaton –tan sols parla del seu talent dramàtic, de la seva relació personal– està a Los Angeles, a més de 4.000 quilòmetres lluny.

© by Garth Pearce
Distributed by New York Times
Syndication Sales
traducció J.C.

LE BOIS FLEURI

A Argelers de la Marenda, a 20 km de Perpinyà, entre mer i muntanya 13 ha de roures, d'acàcies, d'erables i de llecconers abriguen un veritable racó de paradís.

CAP DE SETMANA VERD I TONIC

Un cap de setmana per reter el ple d'energia... 4 camps de tennis, piscines, sauna, tir i bàscet, voleibol, excursions...
El divendres al diumenge amb allotjament en un superb xaleten 1/2 pensió

14.000 pts/pers. tot inclòs

Tel. 07.33 68.81.70.00

Per reservar el vostre cap de setmana, telefonau o envieu aquest taló per rebre una documentació completa

Nom i Cognom

Adreça

C.P. / Ciutat Tel.....

Parc Résidentiel LE BOIS FLEURI - Route de Sorède - 66701 Argelès sur Mer